

ved det eventuelle Gadeanlæg. Dette stemmer ganske med, hvad der er bestemt i Loven af 14de December 1857, som nævnt i sin § 10 siger, at Commissionen skal, anseetv edkommende Bestiretninger, Grunde eller Bygninger til Land Værdi i Handel og Bandel, men ved Erstatningens Faktistelse bliver heri at af- forte den Forøgelse i Værdi, som den tilbage- blivende Eiendomme skjøntes at opnaae. Men nu indtræder det mærkelige Tilfælde, at de Grundere, som saaledes have maattet lide Afdrag deres Erstatningssum, fordi deres Grunde fik en saa heldig Vælgthed op til fremtidige Gader, faae den samme Post op- ført paa deres Regning engang til, naar der senere bliver Tale om Værdiforøgelsen ved Bygningsfrihedens Erhvervelse, saaledes at den samme Post to Gange regnes dem til Skade, først ved et Decourt i deres Erstatningssum og bagefter ved en Forøgelse i den Værdifor- øgelse, som Staten mener, de ville opnaae. Ligeledes skal der være foregaaet forskjellige Compensationer, som sliinge lidt besynderlige, hvorved større og mindre Summer ere gaaede op mod hinanden; men herom vil det ligele- des ikke være muligt at sige Noget, saalænge man kun har et saa fattigt Materiale som Indberetningen. Der er imidlertid en Ting, som ligger klar og tydelig for enhver, der blot vil gjøre sig den Uleilighed at gaae det omtalte Terrain igennem, og det er det Hæstværk, jeg maa sige: det unødvendige Hæstværk, hvor- med Ministeriet ikke blot har ladet Grundene expropriere, men har ladet Bygninger bortrybde, Søber ødelægge, Træer fælde og Terrain hen- lægge til Disposition, ret som om det gjaldt om imorgen at begynde paa Anlæget af disse nye Gader. Den forfærdede Krigsminister har været en sand Hæmsmann til at rive ned. Spørgsmaalet er nu kun, om Københavns Commune vil blive en ligesaa stor Hæmsmann til at føre op. Jeg tillader mig, at nære no- gen Tvivl derom, og særlig skal jeg tillade mig at mene, at Københavns Magistrat ikke har ladet det samme paa Meddelelser til Krigs- ministeriet om, at det net ingen Hæst havde med at gjøre Grunden til disse Bete og Ga- der ryddelig, thi det var hverken Mening og

læg, men desuagtet har Ministeriet med en ikke henlynsfuld Behandling af private Ret- tigheder og private Værdier ladet bortrybde paa den Strækning, jeg har talt om, Byg- ningene, Planteværk, Euxer, Træer osv. osv. Der er en heel Delægghedens Bedeslyggelig- hed, paa det Terrain, der betragter Linien for de nye Gader, navnlig de nye Dvergader, og der har ikke været den allermindste Grund for Ministeriet til at haste faameget dermed; thi det havde været fuldkommen tilstrækkeligt, om det havde afleveret til Københavns Commune det Terrain, der har solgt og samtidigt solgt; her ere de afflutne Linier i Henhold til hvilke de private Grundere ere exproprierede og forpligtede til med det korteste Værket at ryd- deliggjøre deres Grunde, saaledes at Gadernes Anlæg kan begynde, naar Communen selv vil det. Der er ved den Fremgaaelse tilføjet Mange Tab, der er tilføjet flere store Ubehageligheder og Gener, og der har ikke været nogen for- nufftig Grund, der har kunnet ansæres til Forvar for, at man er gaaet frem med et saadant Hæstværk.

Derfor nu endda Expropriationen virke- lig havde ført til, at man havde erstattet Alt, hvad man saaledes exproprierede, saa fik det endda gaae, men vi komme nu til et Punkt af Sagen, som i og for sig er det vanskeligste, fordi det griber ind i en Række af mangfoldige og høist forskelligartede For- hold, men gennem hvilke der tillige efter min Opfattelse er udebet den største Ubillighed mod de private Eiere, det er næmlig Alt, hvad der knytter sig til de saakaldte Reverser. Derom handles der i Krigsministeriets Beret- ning Pag. 8—9 og 10, og jeg vil ret meget anbefale de ærede Medlemmer at studere denne Afdeling af Indberetningen igen- nem; thi de maae deraf faae et Indtryk af, med hvilken Genlynsløshed — det er ikke for haardt et Ord — Krigsministeriet er gaaet frem ligesom for den bestaaende Tilstand, som fandtes paa de private Strækninger indenfor Demarcationslinien. Det skulde dog synes at maatte være en Hovedsætning, en Hovedgrund- sætning i hele den Lov, vi vedtog i Juli 1867, at det ikke ved denne Lov skulde stee nogen Forandring til Skade for de paagjel-